

СИСТЕМНЫЙ ПОДХОД К ПРОЦЕССУ ПОДГОТОВКИ КАДРОВ В ТРАНСПОРТНОМ КОМПЛЕКСЕ УКРАИНЫ

*В.Г. Кухарчик, к.э.н., с.н.с., доцент
Институт проблем рынка и экономико-экологических исследований
НАН Украины*

В настоящее время в Украине происходят коренные преобразования, как в системе подготовки кадров, так и в регулировании рынка трудовых ресурсов, направленные на приведение содержания и структуры профессионального образования в соответствие с потребностями рынка труда.

Нами предложена модель системного подхода к процессу подготовки кадров, предполагающая постоянное улучшение качества знаний, основанная на переходе от предыдущего действия и обучения к последующему действию и обучению, организованная на классическом цикле управления Шухарта-Деминга «планируй-выполни-проверь-улучшай» (рисунок).

Подготовку квалифицированных специалистов нельзя рассматривать в отрыве от процессов, происходящих в обществе, от структурных изменений, происходящих в сфере материального производства и т.д. Необходим комплекс решений, позволяющий сформировать подход оперативного и адекватного реагирования на изменения рынка, экономики и политики, то есть механизм эффективного управления образовательной деятельностью в вопросах подготовки кадров для транспортного комплекса.

Модель фокусирует деятельность на изучении, анализе требований и мнений заинтересованных сторон с целью ориентации образовательных программ на подготовку специалистов, пользующихся спросом на рынке труда.

К наиболее значимым системным проблемам функционирования транспортного комплекса, требующим решения в рассматриваемой перспективе, относятся:

- несоответствие опорной транспортной сети перспективным грузо- и пассажиропотокам;
- неконкурентоспособные транспортные технологии, высокая доля транспортных издержек в себестоимости продукции;
- уровень доступности и качества транспортных услуг не отвечает платежеспособному спросу населения, сдерживает мобильность трудовых ресурсов;

- создаваемые перегрузочные мощности не обеспечены современной обслуживающей транспортно-логистической инфраструктурой;
- уровень безопасности перевозочного процесса во всех отраслях транспорта, и, в первую очередь, на автомобильном, снизился до критического состояния;
- существующие нормативно-правовая база и финансово-экономические механизмы недостаточно стимулируют развитие транспортно-логистического комплекса на основе внедрения инновационных технологий, направленных на обеспечение современных требований экологичности, безопасности, качества транспортных услуг.

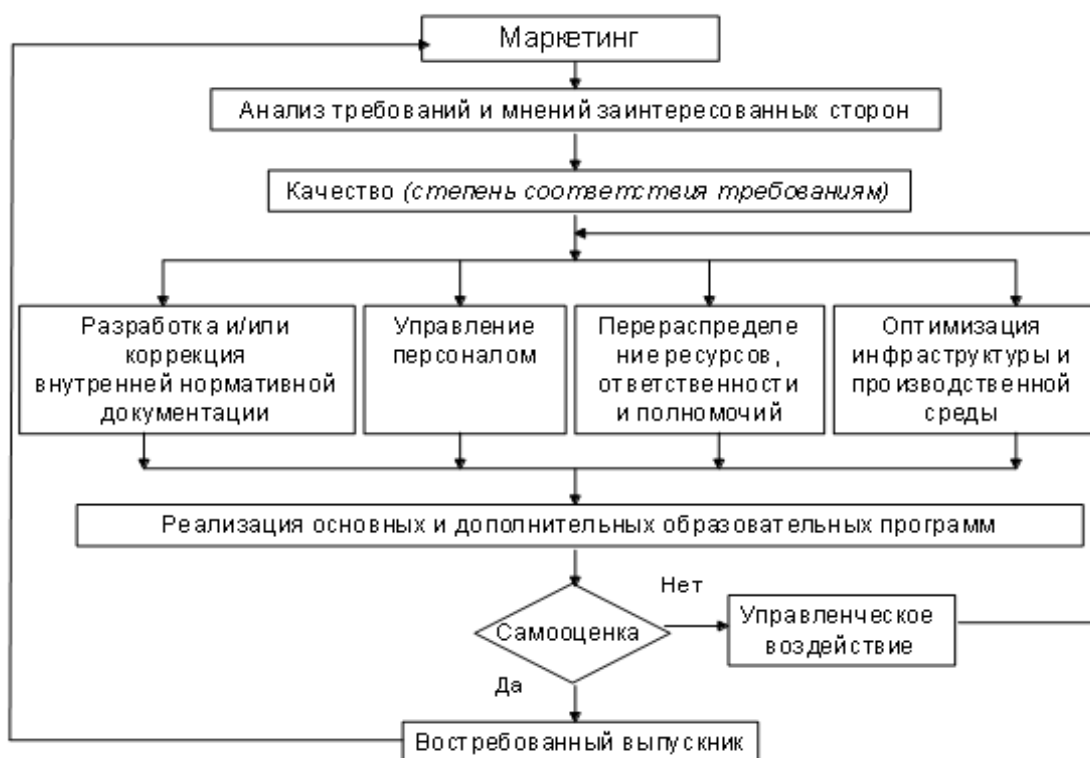


Рисунок – Модель системного подхода к процессу подготовки кадров

Системными причинами развития указанных тенденций являются:

- несоответствие между уровнями развития транспортного комплекса, эффективности и качества его функционирования и растущим спросом экономики и населения на транспортные услуги;
- несбалансированное развитие различных видов транспорта и нерациональный транспортный баланс, снижение конкурентоспособности транспортной инфраструктуры на региональном и мировом рынке транспортных услуг;

- низкий рівень логістического забезпечення вантажних перевезень, практичне відсутність високотехнологічних мультимодальних транспортно-логістических комплексів на магістральних напрямках вантажопотоків і в зоні діяльності великих транспортних вузлів;
- прогресуючі тенденції зносу основного капіталу транспортно-дорожнього комплексу;
- неефективність фінансово-економічних механізмів в інноваційному виробництві транспортної системи;
- зростаючий екологічний дисбаланс між зростанням потреби в транспортних послугах і зростаючою навантажувальністю транспорту на оточуюче середовище.

ВІДРОДИ ТА ПІДСИСТЕМИ РЕГІОНАЛЬНИХ ІННОВАЦІЙНИХ СИСТЕМ

*І.М. Мушеник, к.е.н., доцент
Подільський державний аграрно-технічний університет*

В умовах економічного розвитку та формування економіки інноваційного типу все більшої актуальності набувають питання регіонального розвитку, вирішення яких залежить від ефективності формування та дії регіональних інноваційних систем. Формування регіональних інноваційних систем дає змогу ефективно використовувати ресурсний потенціал регіону задля підвищення його конкурентоспроможності та якості життя населення.

Теоретичні засади формування регіональних інноваційних систем досліджує О.П. Коюда [6, с. 140-149], виокремлюючи їхні особливості та переваги, Л.І. Федулова [9, с. 144-155], акцентуючи увагу на необхідності врахування під час їхнього формування принципів європейської інноваційної політики, Д.К. Носенко [8, с. 170-173], обґрунтовуючи необхідність врахування досвіду зарубіжних країн. Чинники формування та пріоритети розвитку регіональних інноваційних систем розглядає О.М. Луцків [7, с. 207-214]. Однак, окремі аспекти структури регіональних інноваційних систем висвітлені недостатньо.

На думку деяких науковців, національну інноваційну систему творять регіональні і секторні системи інновацій. Ф. Кук [3] додатково стверджує, що національна інноваційна система не може благополучно функціонувати без